

HET OOSTERSCHE NICHTJE

Een paaschverhaal

door Betsy

NIJCKERK · G · F · CALLENBACH ·

HET OOSTERSCHE NICHTJE

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

B E T S Y

Geïllustreerd door O. GEERLING

DERDE, OPNIEUW BEWERKTE, DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

„Ik heb twee!” riep Nanny . . . blz. 34

I.

HET NIEUWE ZUSJE.

„O, wat ziet het er hier nu vreemd uit!” riep Clara Berghout, toen ze, uit school komende, de verandering zag, die haar kamer in enkele uren ondergaan had. En zeker zou ieder in haar geval hetzelfde gezegd hebben. Immers, het linnenkastje, dat ze altijd tegen den muur, schuins over haar bed, had zien staan, was naar een heel ander gedeelte van het vertrek verhuisd, om plaats te maken voor een nieuw meubelstuk, een tweede ledikant, precies als het hare. Dat kastje had op zijn beurt haar waschtafel verjaagd. Die stond nu tusschen de twee ramen, op de plaats van het ronde tafeltje, dat, met een nieuw kleedje er over, in het midden was komen te staan. En de mooie poppewieg, met de rose onder- en witte tullen overgordijntjes, het glanspunt van haar kamer, was, o jammer! evenals de andere poppemeubeltjes, naar een bescheiden hoekje overgebracht, tusschen haar ledikant en het raam.

Clara vond het er wel leuk uitzien. Alleen die laatste verandering was niet naar haar zin, en ontlokte haar een spijtig: „Hè Moe, de wieg!” Maar toen Moeder, zoo echt goedig en vriendelijk zeide: „Ja, kindlief, het spijt mezelf ook; maar het is heusch het eenige plaatsje,

dat ik er voor vinden kon," was Clara alweer tevreden, overtuigd, dat ten slotte niemand beter dan Moeder wist hoe iets moest.

„Een meisje van elf jaar wordt eigenlijk al wat te groot voor een pop; vindt u niet, Moe?" vroeg ze, haar bakerkindje uit de wieg nemend en met een blik van zelfvoldoening de lange, witte jurk bekijkend, die ze met Moeders hulp, zelf genaaid had.

„Och, dat zal ik niet zeggen," vond haar moeder. „Om er voor te naaien, zooals jij doet, zéker niet. Ik weet nog wel dat ik ook lang met mijn pop gespeeld heb, en dat ik wát een plezier met haar had."

Dit antwoord beviel Clara; want zij hield inderdaad veel van haar poppen. Maar ze vertelde dit niet aan iedereen, omdat een paar nuffige schoolkennisjes, een beetje ouder dan zij, er haar eens, als heel kinderachtig, om uitgelachen hadden. Maar Moeder mocht het wel weten; want die was van een heel ander gevoelen. Die hield juist niets van die wijsneusjes, die al zoo vroeg hun kinderschoenen uittrekken, en voor kleine dametjes door willen gaan. Aan nuttige bezigheid had mevrouw Berghout haar dochtertje al vroeg gewend. Ook voor kinderen, meende zij terecht, is er zoowel een tijd van werken als van spelen. Maar overigens dacht ze: „Laat mijn Claartje maar zoolang van haar kindsheid genieten als ze kan. De zorgen van het leven komen altijd nog vroeg genoeg."

Clara had intusschen haar pop weer netjes in de wieg gelegd; en terwijl ze moeder de snuisterijtjes op haar kastje hielp zetten, zei ze: „Nicht Jet is nog veel ouder dan ik, en die naait ook wel poppegoed, hè Moe?"

„Ja, maar altijd voor haar zusje," merkte Moeder op.

„Dat kan ik nu voortaan ook wel doen,” vond Clara. „Ik ben blij dat ik nu ook eens een zusje krijg, Moe. Dat zal heel wat gezelliger zijn dan alleen maar een broer. Ik houd wel veel van Ot,” liet ze er haastig op volgen, „maar Ot blijft altijd een jongen, ziet u.”

„Ja, een meisje zal hij wel niet worden,” stemde Moeder toe.

Clara lachte. „Nee, maar ik bedoel, jongens weten zoo niet wat meisjes prettig vinden,” legde ze uit. „Ot wil altijd van die wilde spelletjes.”

„Ja, ja, ik begrijp je wel,” zei Moeder. „Ot heeft geen geduld om „Moedertje” te spelen, en op thee-visite te komen, hè?”

„Ja, juist,” zei Clara; „meisjes begrijpen elkander beter, denk ik. Daarom vind ik het heerlijk om er een zusje bij te hebben. Want het zal nu toch net zijn of Nanny mijn zusje is, en u haar moeder, niet?”

„Dat willen we hopen. We zullen ten minste ons best maar doen, dat ze zich gauw bij ons thuis voelt. 't Zal hier in het eerst wel vreemd voor haar zijn.”

Dat geloofde Clara ook. Wat haar betrof, zij zou het niets prettig gevonden hebben, als men haar naar een onbekende tante in een vreemd land had gebracht. Maar Moeder zou het kleine nichtje wel spoedig op haar gemak weten te brengen; en zijzelf zou ook heel lief voor haar zijn. Hoe ze er wel uit zou zien? Echt Oostersch zeker, net als dat kostmeisje op school, dat onlangs uit Indië gekomen was. Want oom Jan, een broer van Clara's moeder, had een Indische vrouw gehad; en Clara had wel eens gehoord, dat Nanny veel op haar moeder geleek.

Zoowat een half jaar geleden was die moeder gestorven, en kort daarop was er een brief van oom Jan

gekomen, waarin hij zijn zuster verzocht, zich met de opvoeding van zijn kleine Nanny, zijn eenig kind, te willen belasten. Zijn bezigheden riepen hem veel van huis, schreef hij, en dan was het kind geheel aan vreemden overgelaten. Onder geleide van een goed vriend, die over eenigen tijd met vrouw en kinderen naar Holland ging, zou ze dan de reis kunnen doen, indien, wat hij hartelijk hoopte, zijn verzoek werd ingewilligd. En mevrouw Berghout, die sedert eenige jaren weduwe was, en met haar beide kinderen op een mooi dorp in Gelderland woonde, had die hoop niet teleurgesteld. Ze had oom Jan dadelijk geantwoord, dat ze zijn dochttertje met alle liefde bij zich wilde nemen. En van dat oogenblik af had Clara met verlangen den dag tegemoet gezien, waarop zij het Oostersche nichtje zou kunnen verwelkomen.

En nu was die tijd haast dáár. Over enkele dagen moest het schip aankomen en kon het nieuwe huisgenootje verwacht worden. Clara popelde van ongeduld. Alles was nu gereed en wachtte op haar, tot haar plaatsje aan tafel toe; en uit haar schatten had ze al verscheidene zaakjes bijeengezocht, die ze haar wilde geven.

Eindelijk werd haar wensch vervuld. Op een namiddag hield er voor de deur een auto stil, met een grooten koffer er op. Eerst stapte er een heer uit, en toen een negenjarig meisje, een echte Oostersche, net als Clara had gedacht. Ze had een breed, plat, geelachtig-bruin gezichtje, nogal dikke lippen, een paar mooie donkere oogen, en een overvloed van zwart krullend haar.

Mevrouw Berghout ontving de aangekomenen recht hartelijk, en noodigde hen in haar gezellige huiskamer,

waar een helder vuurtje brandde, en zij het meisje, na een moederlijke omhelzing, onder allerlei lieve woordjes, van hoed en mantel ontdeed.

Het kind scheen echter ongevoelig voor al haar liefkoozingen. Er kwam geen lachje op haar gezichtje, en zoo kort mogelijk en nauwelijks hoorbaar beantwoordde zij de haar gedane vragen. Maar dat zou wel gauw anders worden, als ze eerst maar eens goed kennis had gemaakt, verontschuldigde haar reisgenoot. Nog een uurtje bleef deze haar gezelschap houden in haar nieuwe omgeving, in afwachting van den eerstvolgenden trein. En toen hij eindelijk opstond om heen te gaan, en zij ook van dezen laatsten bekende afscheid moest nemen, kwamen er een paar groote waterlanders in de donkere kinderoogen.

„Zou ze er zijn?”

Met dezen uitroep stormde Clara, toen ze een kwartiertje later met Otto uit school kwam en Nanny's koffer in de gang zag staan, de huiskamer binnen, met het vaste voornemen, het nieuwe zusje dadelijk om den hals te vliegen. Maar de sombere, zwijgende gestalte, die onbeweeglijk in het hoekje van de canapé bleef zitten, ook toen mevrouw Berghout zeide: „Ha, daar heb je Clara en Otto!” bracht haar opeens tot bedaren. „Dag Nanny,” kwam ze, een beetje verlegen, naar haar toe. En met een slap handje en een heel klein kusje, liet ze haar eerste begroeting afloopen.

Otto, een stevige, blonde krullebol van tien jaar, die achter Clara was binnengekomen, stond haar met zijn guitige blauwe oogen maar aan te kijken, en zei heelemaal niemendal. Maar toen hij kort daarop met zijn zusje de kamer verliet, om voor het eten zijn

inkthanden te wasschen en zijn verwarde pruik wat in orde te brengen, kwam zijn tong los.

„Een echte liplap, hè Claar?” begon hij, de trap opspringend, over twee treden te gelijk.

„Foei, Ot, wil je wel 's gauw je mond houden!” schrikte Clara, bang dat het binnen mocht zijn gehoord.

„Dat mag je niet zeggen, hoor!”

„Waarom niet?” vroeg hij met het onnoozelste gezicht van de wereld. „Heeten Oosterschen dan zoo niet?”

„Dat weet je wel beter.”

„En je zei laatst zelf, dat ze dat meisje op school ook zoo noemden.”

„Ja, maar het is een scheldnaam,” zei Clara, nog heel verontwaardigd. „Dat doen sommige meisjes om haar te plagen. Ik vind het niets aardig. *Ik* zeg het nooit.”

„O-o-o, dat wist ik niet,” jokte Otto.

„Ach, wat 'n onnoozel bloedje! Dan weet je 't nú, hoor. En onthoud het nu maar goed.”

„Ik had gedacht dat ze veel aardiger zou zijn,” gromde Otto. „Ze keek me aan of ze me op wou eten, en ze zei niets.”

„Wat móest ze ook zeggen,” vergoëlijkte zijn zusje. „We zijn haar immers nog heelemaal vreemd. Jij zei ook niets. — Hoor 's, Ot, je moet heel lief zijn tegen Nanny.”

„Och, loop! Ik ben immers nooit anders dan lief.”

„Was dát maar waar! — Dáár! Die heb je verdiend.” En met een klets kwam Clara's hand neer op de bolle wang van den deugniet.

Met een ruk aan haar mooie blonde vlecht betaalde Ot haar terug.

Handen en haar waren intusschen weer toonbaar geworden. Clara had zich ook wat opgeknapt. En toen het tweetal weer beneden kwam, stond het eten op tafel.

Nanny kreeg een plaatsje tusschen haar tante en Clara. Eten deed ze niet veel, en spreken nog minder. Dit laatste deden de beide anderen trouwens ook weinig. Mevrouw Berghout hield niet van veel drukte aan tafel. Maar nu waren zij toch al bijzonder stil.

Toen de maaltijd afgelopen was, haalde Clara haar poppen, en Otto — een hartelijke jongen toch, ondanks zijn plagerijen — zijn mooiste prentenboeken om nichtje

te laten zien. Gebrek aan bezigheid was er dus niet.

Maar het kleine meisje kon dien avond toch niet recht op dreef komen; en het speet haar volstrekt niet, toen haar tante na de thee zeide: „En nu zal ik ons nieuwe zusje maar eens gauw naar haar bedje brengen. Ze zal wel moe zijn van de reis; en daarvoor is niets beter dan eens lekker te slapen.”

II.

WEDERZIJSCH VERDRIET.

Inderdaad had Nanny al heel spoedig haar verlegenheid afgelegd, en deed ze bij haar tante geheel of ze thuis was. Als ze thuis nu maar altijd lief had gedaan! Maar ongelukkig was dit het geval niet. Nanny was, wat men noemt „een bedorven kindje”, gewend in alles haar zin te krijgen, en door haar baboe als een koninginnetje op haar wenken bediend en gehoorzaamd te worden; en zulke kinderen zijn in hun doen zelden lief.

Ach, wat was het nieuwe zusje Clara tegengevallen! Had zij geweten dat ze zóó was, dan had ze zeker niet zoo naar haar verlangd. Ze kòn niet veel van haar houden, hoe zij er ook haar best toe deed. Ze was zoo ongezeggelijk en lichtgeraakt; zoo eigenwijs en bedilachtig. Midden in „het” prettigste spel kon ze er ineens uitscheiden en boos wegloopen, als de anderen niet precies deden, wat *sij* wilde. En dan kon ze haar in zijn soort lang niet onaardig gezichtje in zulke leelijke rimpels en plooiën trekken, dat, zooals Stijntje,

het dienstmeisje, eens zeide, een mensch haast bang van haar worden zou.

Nu eens werd Clara er boos tegenin, en ontstond er een heel gekibbel. Dan weer zocht ze haar door zachtheid in haar humeur te houden. En soms vond ze het maar 't verstandigst, zich in het geheel niet aan Nanny's grillen te storen, en maar eenvoudig te doen alsof zij er niet was.

Toch hield Nanny in den grond wel van haar nichtje; wat iedereen trouwens deed; want Clara was een aardig meisje, en trok, door haar frisch, vroolijk, vriendelijk gezichtje en innemende manieren, een ieder aan. Maar met haar neefje kon ze 't slecht vinden; en dat was niet te verwonderen; want Otto was een ware plaaggeest, al meende hij het niet kwaad. Clara, die haar broer wel kende, kon nogal wat van hem velen. Maar Nanny kon zijn plagerijen, waarbij haar bruine kleur hem gewoonlijk tot mikpunt diende, niet verdragen, en lag telkens met hem overhoop. Haar schoolkameerades waren haar ook al niet bijzonder genegen. Zelfs haar goede tante, die werkelijk niets liever wenschte dan een moeder voor haar te zijn, meende zij soms tegen te hebben, omdat deze te verstandig was, het aan haar zorg toevertrouwde kind, door *te* groote toegewendheid, nog onbehaaglijker te maken.

Mevrouw Berghout vond het erg verdrietig, dat de kinderen niet beter met elkander overweg konden, en zij hen om die reden zoo dikwijls beknorren moest. En Nanny zelf kon zich op die wijze natuurlijk ook niet gelukkig gevoelen in haar tegenwoordige omgeving. En het allerongelukkigste was wel, dat ze niet begreep, of niet *wilde* begrijpen, dat ze zelf de voornaamste oorzaak was van haar verdriet, en dat alles anders

zou zijn, als zij zelf anders was, en door haar onhebbelijkheid niet iedereen afstootte. Zoolang zij dit echter niet inzag, bestond er weinig kans dat ze anders zou *worden*, en kon ze niet verwachten, dat ze een prettiger leventje krijgen zou.

Maar in den Hemel woont een trouwe Herder, die met groote teederheid over Zijn schapen waakt, en zelfs het meest eigenzinnige en dwaalzieke lammetje weet te vinden en tot Zijn kudde te leiden.

Op een mooien Woensdag in April, zaten de drie kinderen in de tuinkamer hun schoolwerk te maken. Was dat af, dan mochten zij in den tijd, die hun vóór het middagmaal nog overbleef, doen wat ze wilden.

Otto was het eerste klaar, en haastte zich, na zijn boeken opgeborgen te hebben, naar zijn buurtjes, met wie hij heel goede vrienden was. Ze waren aan het spelen in hun tuin, en hadden over de heining al herhaaldelijk een ongeduldig: „Ot! kom je nog niet?!” doen hooren.

Clara, die altijd veel zorg aan haar werk besteedde, was wat langer bezig. Maar eindelijk kon ook zij haar schrijfgerei wegruimen, en Nanny's pop halen, waarvoor ze een nieuwe jurk aan het maken was.

Nanny alleen was nog niet klaar; niet omdat zij meer werk had dan de anderen, maar omdat ze niet voortmaakte, en er telkens afliep. Nu eens stond ze op om naar een hoop hongerige musschen te kijken, die om een broodkorst zaten te vechten, door Stijntje hun uit het keukenraam toegeworpen. Dan weer luisterde ze naar de aardigheden, die Jaan, de wasvrouw, voor Stijntje opdischte, terwijl ze het goed stond door te halen, op zij van de tuinkamer, dicht bij de openstaande

glazen deuren. En dan werd haar aandacht weer getrokken door poes, die heel onschuldig tusschen het jonge groen van den kastanjeboom zat te soezen, om ineens met een verraderlijken sprong naar voren te schieten, zoo dikwijls er een argeloos vogeltje in haar nabijheid kwam.

„Kom, Nan, maak jij nu ook gauw gedaan,” spoorde Clara aan, toen ze met pop en naaidoos beneden kwam, en haar nichtje weer aan het raam vond. „Als ik dan de jurk gezoomd heb, kunnen we nog wat in den tuin gaan. Het is zulk lekker weertje.”

Door deze toespraak aangemoedigd zette Nanny zich weer aan de tafel, en begon ijverig te schrijven. Maar nauwelijks had ze eenige regels gedaan, of ze sprong opnieuw van haar stoel. Ze wilde eens komen zien hoever Clara al met haar zoom was. Haar pen, die ze een

oogenblik te voren in den inkt had gedoopt, had ze zoolang achter haar oor gestoken, — dat had ze van Otto afgezien. — Zoo boog ze zich over Clara heen, die juist haar arm uitstak om een speld uit haar doosje te krijgen en daarbij tegen de pen stootte, met het ongelukkig gevolg dat de pen viel en op haar naaiwerk terecht kwam.

„O! Kijk nu toch eens aan! Allemaal inkt op het goed! Nare meid!” stooft Clara op.

„Ik kan niet helpen, jij doet zelf,” bracht Nanny er tegen in.

„Wat hoef je ook altijd zoo met je pen te exerceeren!” verweet Clara. „Welk meisje draagt nu haar pen achter haar oor?”

„’t Is maar de zoom,” suste Nanny. „Jij vouwt maar wat breeder om, ja? Je ziet toch niet aan binnenkant.”

„Ja, als het bovenop maar mooi is, hè? Dat is zeker Indische mode. Waarom blijf je dan ook niet zitten, vervelend kind!”

„Omdat ik niet wil!” riep Nanny, die nu ook kwaad werd.

„Je wil nooit iets, wat goed is,” bromde Clara, „daarom vinden alle menschen je zoo lief. — Ik ben ten minste blij dat *mijn* pop zoo’n smerige jurk niet krijgt,” bleef ze voortpruttelen, met een wanhopigen blik op de zwarte vlekken. „Mijn heele plezier is er af.”

En dat meende ze; want Clara was een net meisje, dat alles graag in de puntjes had. Dus was een geval als *dit* juist geschikt om haar uit haar humeur te brengen. De storm was dan ook nog niet bedaard, toen Otto binnen kwam loopen, met den uitroep: „Komen jullie ’s kijken, zeg! Willem van hiernaast heeft konijnen gekregen! Vier! O, zulke leuke diertjes! — Waarom kijk je zoo spinnekopachtig, Clara?”

„Nergens om,” zei Clara norsch.

Maar dat geloofde Otto niet. Zijn zusje keek niet dikwijls zuur; en zonder reden nooit. Hij vroeg nog eens, en kwam nu alles te weten.

„O, jij ondeugende kleine schoorsteenveger! Wat moet ik je daarvoor doen?” dreigde hij met een langzame, zware bromstem, terwijl hij met uitgestoken armen en

een paar grappig vervaarlijke oogen op zijn nichtje kwam toegestapt.

Clara moest lachen, zoo boos als ze was; maar Nanny beschouwde het niet als een grapje. „Pas op als jij aan mijn lijf komt!” schreeuwde ze den aanvaller toe, handen en voeten tot tegenweer gereed houdend, terwijl haar donkere oogen vuur schoten.

„Kijk zoo'n nijdig ding!” lachte Otto. „Kom jij ten minste maar niet te dicht bij de konijnen, zeg. De beesten zouden schrikken van zoo'n leelijk gezicht.”

„Jij bent leelijk, akelige jongen!” riep Nanny. „Ik ga aan Tante zeggen, hoor!”

„Die moeite kan je wel sparen,” zei Clara. „Moe is al een kwartier geleden uitgegaan. — Kom, ik naai niet meer. — Zeg Ot, waar zijn die konijnen?”

„Wel bij Willem in den tuin natuurlijk. — Kom, bruintje, ga jij voor dezen keer ook nog maar 's mee. Misschien zijn de konijnen zoo schrikachtig niet.”

Maar [Nanny gaf geen gehoor aan de uitnoodiging. Ze was verdrietig en boos. En toen de anderen weg waren en het zoo stil en eenzaam om haar heen was geworden, schoof ze met een wanhopigen duw haar schrift weg, smakte haar puntige elleboogjes op de tafel, liet haar hoofdje in de handen zakken en ging aan het schreien.

Ze gevoelde zich werkelijk ongelukkig, het arme kind. Ze had op dat oogenblik grooten lust om weg te loopen, en nooit meer terug te komen. Ach, was ze nog maar in Indië! Waarom had Pa haar ook naar Holland gezonden? Waarom had hij haar niet bij zich gehouden? Als Mama nog leefde, was het zeker niet gebeurd. Bij Mama mocht ze altijd alles doen, wat ze wilde, en werd ze nooit beknord en geplaagd. Ze zou

aan Pa een brief schrijven, en vragen of hij haar terug kwam halen; want hier wilde ze niet blijven. Ze wilde veel liever in Indië zijn. Daar zagen de meeste menschen er uit zooals zij, en noemde niemand haar liplap, en bruintje, en schoorsteenveger. Waarom waren de menschen in Holland ook allemaal blank? Was zij ook maar blank, dan zouden ze zeker meer van haar houden. Van Clara hield iedereen; die had een heeleboel vriendinnetjes; en *sij* stond altijd alleen. Als zij ook zoo'n wit vel en zoo'n roode kleur, en zulk licht haar had als Clara, dan zouden de menschen voor haar zeker ook veel liever zijn, en zou die nare Ot haar niet meer zoo plagen.

Zoo dacht Nanny, terwijl ze met de handen voor de oogen, alleen met haar verdriet, voor het nog altijd onafgemaakte schoolwerk zat, tot ze eensklaps in haar droef gepeins werd gestoord, door de schelle stem van Jaan, die, na eenigen tijd gezwegen te hebben, opeens de vraag deed hooren:

„Zeg, Stijn, moet je geen Paaschwater halen van 't jaar?”

„Paaschwater?” herhaalde Stijntje. „Wat is dat voor water? En waar haal je dat?”

Jaan hield zich erg verwonderd over die vraag. „Meid,” zei ze, „weet je dat nog niet? Dan zal ik het je 's vertellen. — Je gaat op Paaschmorgen, voordat de zon op is, naar een heldere beek, en schept daar een kruik water. Maar je mag er geen woord bij spreken, en je moet vooral zorgen dat er geen straaltje zon in valt. Dan heb je Paaschwater. Het moet extra goed zijn voor zeere oogen. Je moet het op een donkere plaats bewaren. En als je er dan iederen dag mee wast, dan krijg je een velletje, zoo blank als een lelie.”

Stijntje proestte het uit.

„Lach je er om? Probeer het maar eens,” raadde Jaan.

„Probeer jij het zelf maar. Ik ben blank genoeg, hoor! En zeere oogen heb ik gelukkig niet,” riep het vroolijke Stijntje. Toen verdween ze in de keuken om naar het eten te zien.

„Zooals je verkiest. 't Kan *mij* niet schelen hoe je er uitziet, dat begrijp je,” riep Jaan haar na. En daar ze nu niemand meer had om tegen te praten, was ze maar weer voor een poosje stil.

Met ingehouden adem had Nanny, onopgemerkt, het gesprek afgeluisterd. Geen woord was haar ontgaan. Op Paaschmorgen, voordat de zon op was, zonder een woord te spreken, water halen, in een kruik, uit een heldere beek; je daarmee wasschen, en dan — blank worden! Zou *zij* ook blank worden, als ze het deed? O, als dat eens waar was! Zou ze het niet eens kunnen probeeren? Wel ja, waarom niet? Achter den tuin van de pastorie van dominee Velthof had je zoo'n beek. Ze wist het goed, want ze was met Clara en Ot al dikwijls bij de Velthofjes wezen spelen. Dáár kon ze het halen, een heele kruik vol. Stilletjes, dat niemand het merkte. Want als Tante het te hooren kwam, kon ze wel eens zeggen, dat het niet mocht. Nee, niemand mocht het weten. En als ze dan blank werd en een frisch kleurtje kreeg, kon Ot haar geen bruintje en leelijkerd meer noemen. En dan zouden alle menschen van haar houden, net als van Clara. En dan werd alles, alles goed. — Ja, ze ging het doen. Nu was het Woensdag. Zondag zou het Paschen zijn. Nog maar drie dagen hoefde ze dus bruin te wezen!

O! wat verlangde Nanny naar dien gewichtigen dag! Ze kwam heelemaal onder den indruk van de groote verandering, die weldra met haar zou plaats grijpen,

en was gedurende de volgende dagen zoo stil en ernstig en verdraagzaam, dat mevrouw Berghout haar met verwondering, ja met bezorgdheid gadesloeg, en zich telkens afvroeg of het kind ook mogelijk iets schelen zou.

Maar die uiterlijke kalmte ging bij Nanny toch met een innerlijke onrust gepaard; en hoe meer de Paaschmorgen naderde, hoe gejaagder ze werd. Ze zag in haar gedachten niets dan de beek, waaruit ze vóór zonsopgang het wonderwater moest scheppen; en de gedachte dat ze zich wel eens verslapen kon, vervulde haar kleine hart met angst en vrees.

„Tante, hoe laat gaat morgen de zon op?” vroeg ze aan den vooravond; want dit nauwkeurig te weten was natuurlijk voor haar van het grootste belang.

„O, heel vroeg al,” was het antwoord. „Dan liggen we allemaal nog rustig op één oor.”

„Maar *hoe* vroeg?” hield Nanny aan.

„Wou je dat zoo graag weten? Dan zullen we 't eens aan den kalender vragen. Die zal het je precies zeggen. Kijk, daar staat het: Vijf uur en vijftien minuten. Kwart over vijven dus. Vroeg, hè?”

„Kwart over vijven,” herhaalde Nanny, denkend. Ja, dat was zéker heel vroeg. Zóó vroeg was ze nog nooit uit geweest. En verbeeld je, dan moest ze alweer terug zijn ook, want zon mocht haar Paaschwater niet hebben. Ze zou maar om vier uur opstaan. Het was een heel eind loopen naar de beek

Uit voorzorg had ze 's middags het slot van de achterdeur eens onderzocht, en tot haar groote blijdschap bemerkt, dat de sleutel er heel gemakkelijk en bijna onhoorbaar in omdraaide. Dat was dus in orde. Als ze nu maar zorgde zóó stilletjes op te staan, dat Clara — met wie ze, zooals we weten, op dezelfde kamer

sliep — niet wakker werd; en ook Tante, wier slaapkamer met een deur in de hunne uitkwam, haar niet hoorde.

In groote spanning ging ze dien avond naar bed, vast besloten den heelen nacht wakker te blijven. Maar Klaas Vaak stoorde zich niet aan haar plannen. Onmerkbaar kwam hij aangeslopen, als alle andere avonden, strooide zijn zand in haar oogen, en voerde haar zachtens naar het land der droomen.

Doch ook daar lieten de dingen, die komen zouden, haar geen rust, en bleef haar geest nog altijd bezig met beken en kruiken, ochtendwandelingen en Paaschwater.

III.

OP DEN PAASCHMORGEN.

Eerst geruimen tijd nadat het hangklokje, aan den muur tegenover haar bed, vier had geslagen, werd Nanny wakker. Het begon al licht te worden; en na zich eens goed de oogen te hebben uitgewreven, kon ze juist onderscheiden dat de wijzers naar halfvijf liepen.

Verschrikt dat het al zoo laat was sprong ze op, trok haastig haar kousen aan, gooide haar rokje en jurkje over, knoopte een doekje om, en sloop toen op haar teenen, haar schoentjes in de hand, de kamer uit en de trap af, tot aan de keukendeur. Hier bleef ze even staan, om te luisteren of er niemand wakker geworden was en ze nergens beweging hoorde.

Neen, gelukkig, alles bleef stil. Behoedzaam trad ze nu de keuken binnen, om de kruik te krijgen, die ze den vorigen dag uit den kelder gehaald, en in een hoekje van de keukenkast verstopt had. En toen die

veilig en wel in haar bezit was, trok ze in een wip haar schoentjes aan, ontsloot de achterdeur, en sloop zoo stil mogelijk naar buiten.

Ze slaakte een zucht van verlichting toen ze zoover gekomen was, en ademde weer vrij. Maar ze moest zich haasten, want het morgenrood begon zich reeds te vertoonen aan de grauwe lucht, en hier en daar zweefden al witte wolkjes.

Nanny liep wat ze loopen kon, den voortuin uit, den weg af, het schoolplein langs, kerk en pastorie voorbij, zonder een sterveling te ontmoeten; tot ze eindelijk, hijgende, aan het beekje stond. Eentonig ruischend zag ze het heldere water haar voorbij stroomen, over de steenachtige bedding.

Nu was het gewichtige oogenblik daar. Het kleine meisje kwam geheel onder den indruk. Ze kreeg het gevoel van iemand, die zich gereed maakt tot iets, waar al zijn geluk aan hangt. Het vroege uur, de volslagen eenzaamheid, de plechtige stilte, met geen ander

geluid dan het gemurmel van de beek en het zachte gesjilp van een ontwakend vogeltje, gaven er iets nõg geheimzinnigers aan. Ze vond het toch wel een beetje eng, zoo op haar eentje.

Voorzichtig hurkte ze neer, waar de ongelijke, glibberige kant het laagst was, en doopte ze haar kruik, zoo diep ze kon, in het klare, kabbelende water; en na zich wèl overtuigd te hebben, dat zij tot den rand toe gevuld was, trok ze haar op, het vrije handje onmiddellijk op de opening leggend, om elke lichtstraal te weren.

Toen ze weer overeind stond, keek ze nog eens naar de lucht. In het oosten werd de hemel hoe langer hoe lichter. Prachtige kleuren vertoonden zich; heerlijke schakeeringen van gloeiend rood en purper en goud. Straks zou de zon zelf er zijn, en in breede stroomen haar schitterend licht uitgieten over de ontwakende aarde.

Maar Nanny had te veel haast om van dit heerlijk schouwspel te genieten. Ze verkeerde in den grootsten angst dat ze niet bijtijds met haar kruik binnen zou zijn; want ze had heelemaal niet aan een kurk gedacht. — En viel er een zonnestraal in, dan was al haar moeite verloren.

Als een gejaagde zette ze 't op een loopen, haar kleine hand zorgvuldig op de opening van de kruik gedrukt. Maar in haar haast zag ze den boomwortel niet, die, midden op den weg, boven den grond uitstak. Ze struikelde er over en viel. Haar kruik, die op een steen terecht kwam, brak; en het water, haar Paaschwater, waarop al haar hoop gevestigd was, kronkelde als miniatuurbeekjes naar alle kanten voor haar uit over den mullen zandweg, en was weldra geheel

daarin verdwenen. Een plekje vochtige aarde en een natte jurk was het eenige, wat er nog over was van haar schat.

Te bedroefd om op te staan lag de arme Nanny, haar gezichtje op den grond, naast haar gebroken kruik, haar wanhoop uit te schreien. En boven dat hoopje ellende ging in blijde glorie de Paaschzon op, het beeld van Hem, die het Licht der wereld, de Zon der gerechtigheid is, gekomen om, door Zijn dood en opstanding, leven en vrede en vreugde te brengen, ook in het bedroefde kinderhart, dat bij Hem hulp zoekt en troost.

„Wat scheelt er aan, m'n kind?“ hoorde Nanny opeens een medelijdende stem; en te gelijk voelde ze zich door een paar sterke armen van den grond tillen.

Het was dominee Velthof, die haar te hulp kwam. Hij was dien ochtend bijzonder vroeg op, om nog eens, in de stilte van het morgenuur, de blijde Paaschboodschap te overdenken, vóór hij die straks in de kerk aan zijn gemeente brengen ging; dezelfde heerlijke boodschap, die de Engel aan Jezus' treurende vriendinnen bracht op den Opstandingsmorgen, bij Zijn ledige graf. Door de prachtige lucht naar buiten gelokt om de zon te zien opgaan, had hij het kindergeschrei gehoord en was er aanstonds op afgegaan, benieuwd welke kleuter al zoo vroeg op 't pad mocht zijn, en wat wel de oorzaak van die droefheid mocht wezen.

„Wel, mijn kleine Nanny, ben jij het?!“ riep hij verwonderd. „Hoe kom je zoo in alle vroegte hier, kindje? En zoo heel alleen?“ Toen, geen antwoord krijgend en de gebroken kruik bemerkend: „Wat is er gebeurd, zeg? Gevallen? Pijn gedaan?“

Snikkend hief Nanny haar hoofdje op en blikte ze

in het vriendelijk, haar welbekend gelaat. Maar dadelijk liet ze 't weer zakken, drukte de handen stijf tegen de betraande oogjes en jammerde: „O-o-o! Nu is alles weg! Nu moet het weer een heel jaar duren eer ik blank word!” Toen volgde er een nieuwe uitbarsting van droefheid.

„Wat bedoel je, kindlief? Ik begrijp je niet,” zei de dominee, al meer verwonderd. „Vond Tante het goed, dat je zoo vroeg uitging, zeg?”

„Ik weet niet. Ik heb stil gedaan,” kwam er snikkend.

„Maar! maar! Dát zal Tante zéker niet goed vinden, vrees ik. — Kom, huil nu eens niet, en vertel me dan eens, wat je eigenlijk ging doen.”

„Ik . . . ik ging Paaschwater halen,” begon Nanny, steeds schreiend en haar oogen wrijvend. „De waschvrouw zegt, je moet op Paschen water halen uit een beek, . . . voordat de zon opgaat. Zij zegt, je moet je daarmee wasschen. Zij zegt, je wordt blank daarvan. En . . . en ik wou ook blank worden. Otto kan dan niet meer bruine en leelijkerd tegen mij zeggen . . . En de menschen gaan misschien van mij houden. En . . . en . . . ik ben gevallen . . . en mijn kruik is kapot! En . . . en nu is al mijn Paaschwater weg!”

Met een medelijdend glimlachje had dominee Velthof het door snikken afgebroken verhaal aangehoord. „Wel, wel!” troostte hij, zich op een boomstronk zettend en zijn arm om het schokkende kinderlijfje heenslaande. „En heb je dáárom zoo'n verdriet? — Luister eens,” ging hij voort, haar betraand gezichtje streelend, „dan zal ik ook eens wat zeggen. — Wat die waschvrouw van dat Paaschwater vertelt, is maar een praatje. Geloof daar maar niets van, want daar is niets van waar. Het is heel dom en kinderachtig om iemand zoo iets wijs

te maken. Paaschwater bestaat er niet. Op Paschen is het water precies hetzelfde als op alle andere dagen, of je 't uit de beek, of uit de pomp, of uit den regenbak haalt, en of je dat doet vóór of nadat de zon op is. Dat maakt heelemaal geen verschil. 't Blijft altijd heel gewoon water. Wees dus maar niet bedroefd, hoor! 't Geeft niets, dat je kruik gebroken is. Ik weet iets dat je veel beter kan helpen. — Zal ik je dat eens vertellen?"

Nanny knikte.

„Je wou graag, dat de menschen veel van je hielden, hè?"

Weer knikte ze van ja.

„Nu," zei dominee, die wel eens van zijn kinderen gehoord had, dat ze dat Oostersche nichtje van de Berghoutjes niets geen aardig meisje vonden, „dan moet je eens beginnen met zelf lief voor ze te zijn. — Hoe je gezichtje er uitziet, hindert niet. Of we bruin zijn of blank, dat komt er niets op aan. Als ons *hart* maar blank is. Want niet de kleur van ons gezicht, maar het kwaad, dat we doen, maakt ons leelijk. En dat kwaad zit in ons hart, dat weet je wel, hè? Als we ongehoorzaam zijn, en onvriendelijk, en eigenzinnig en al zulke leelijke dingen meer, is dit een bewijs, dat het er *daarbinnen* leelijk uitziet. — Ben jij ook niet wel eens stout, en moet Tante niet nogal eens op je knorren?"

Ja, dit moest Nanny bekennen.

„En vind je het prettig, beknord te worden? Zou je 't niet veel prettiger vinden, als het niet noodig was?"

Ook dit stemde Nanny toe.

„Je weet, de Heere Jezus is ook een Kind geweest.

Hij hoefde *nooit* beknord te worden; want Hij deed nooit iets, wat niet goed was. — Zou je ook niet graag een goed kind willen zijn?"

Nanny moest weer ja knikken.

„De Heer wil je zoo graag goed *maken*. En Hij zal het ook zéker doen, als je het Hem vraagt. Als je ondeugend bent, bedroef je den Heer. Want een ondeugend kind kan onmogelijk gelukkig zijn. En de Heer *wil* je juist zoo graag gelukkig hebben; want, o, Hij heeft je zoo lief!"

De mooie, goudbruine kinderoogen, waarin nog tranen blonken, zagen verlangend naar den spreker op.

„Ja, zeker! De Heer heeft ons allen lief; zóó lief, dat Hij uit den Hemel gekomen is, om ons te verlossen van al dat booze en leelijke binnenin ons. Om dit te kunnen doen, moest Hijzelf héél veel lijden, o zooveel. En ook sterven. Maar dat wilde Hij wel; omdat Hij ons zoo heel gaarne gelukkig wilde maken en goed. Zelfs voor de ondeugendste menschen en kinderen heeft Gods lieve Zoon aan het kruis Zijn bloed gestort..."

In gedachten zag Nanny opeens die plaat weer van „Golgotha”, en dat middelste kruis, waaraan Jezus met de doornenkroon, waar ze den vorigen dag zoo ernstig op had zitten turen, terwijl Tante er van voorlas. En tegelijk hoorde Dominee: „In onzen Bijbel staat een plaat daarvan.”

„Ja?" zei hij, blij dat zijn woorden er blijkbaar ingingen. „En weet je wat ook in den Bijbel staat? „Het bloed van Jezus Christus, reinigt ons van alle zonden.” — Is dat niet heerlijk? — Zal ik je eens een gebed leeren, dat je gemakkelijk onthouden kunt?"

Nanny knikte gretig.

„Je weet wel wie koning David was; de man, die den reus Goliath versloeg?”

Ja, dat wist ze. Dat stond ook op een plaat.

„Nu, die had eens een groot kwaad gedaan. Maar hij had later ook groot berouw, dat hij den Heer zoo bedroefd had, en dacht: Wat moet mijn hart toch onrein zijn, als er zulke booze dingen uit voortkomen! Daarom bad hij: „Heere, geef mij een rein hart. Wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.” En dat heeft de Heer toen gedaan. En als mijn kleine Nanny dat nu ook bidt, zal de Heer haar ook wit maken. Niet haar gezichtje, dat hoeft niet; maar hier, dit kleine hart. En als je *hartje* wit is, en je den Heer liefhebt en gehoorzaamt, zal je een gelukkig kind worden. En dan zal dat geluk uit je oogjes kijken en je heele gezichtje veranderen. Dan zal je er zoo vroolijk en vriendelijk uit gaan zien, dat alle menschen van je houden moeten, en Otto nooit meer leelijkerd tegen je zal kunnen zeggen. Want een vriendelijk gezicht is nooit leelijk, al was het ook nóg zoo bruin. — Begrepen, kleintje?”

Nanny knikte.

„Of je weet welk feest we vandaag vieren, hoef ik zeker niet te vragen, wel?”

„Paaschfeest.”

„En waar we op ons Paaschfeest aan denken, weet je ook wel, hè?”

„Dat de Heere Jezus weer levend is geworden.”

„Ja, op het Paaschfeest is de Heer opgestaan uit het graf. Toen begon voor Hem een nieuw leven. En nu wil Hij, dat *wij* ook een nieuw leven zullen beginnen. Dat wil voor òns zeggen: een leven, waarin wij het kwade willen laten, en het goede doen. Zoo dikwijls je nu weer eens iets wil doen of zeggen, wat

niet goed is, moet je dáár maar aan denken. — Zie je wel hoe heerlijk die lieve zon nu schijnt, en hoe mooi en licht alles er nu uitziet? — In den Bijbel wordt de Heere Jezus ook een Zon genoemd, omdat Hij het *in* ons ook zoo mooi en licht kan maken. Zet je hartje voor de stralen van *die* Zon maar wijd open, m'n kind. — Hoe is nu ook weer dat gebed van koning David?"

Nanny dacht even na. Toen kwam er: „Heere, geef mij een rein hart. Wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.”

„En wil je me nu beloven het iederen dag te bidden?"
Ja, dat wilde ze.

„En goed te onthouden, wat ik je verteld heb?"
Ja, dat ook.

„Afgesproken." De dominee sloot haar nog wat vaster in zijn arm en drukte een vaderlijken kus op haar wang, zooals hij deed met zijn eigen kinderen. „En nu," zei hij, opstaande, „één twee drie naar huis, lieve kind, eer de menschen wakker worden. Stel je voor, dat Tante bij je bedje kwam en je was er niet! Wat zou ze schrikken, die arme Tante!"

Nanny schrikte zelf ook bij die veronderstelling. Ze had zoo ver nog niet gedacht.

Als een pijl uit den boog vloog ze heen. Ze drááfte, heel den weg over, en rustte niet voor ze weer, geheel buiten adem, bij het tuinhek en een oogenblik later voor de achterdeur stond.

Even stil als zij er uitgegaan was, kwam ze weer binnen. Gelukkig, alles was er nog in rust. Na de deur weer zorgvuldig gesloten te hebben trok ze haar schoentjes uit. Toen sloop ze naar boven, kleedde zich haastig uit, en kroop weer in bed.

Na een poosje kwam er beweging in de aangrenzende kamer; en niet lang daarna hoorde ze haar tante binnenkomen. Mevrouw Berghout hield van vroeg opstaan. En haar eerste werk was altijd, naar de kinderen te gaan zien.

Clara lag nog rustig te slapen. Zij legde haar dekens wat goed, die gedeeltelijk op den grond hingen, en ging toen naar Nanny's ledikantje.

Nanny wilde doen alsof ze sliep, en hield stijf haar oogen dicht, want Tante mocht van het gebeurde heelemaal niets weten. Maar het viel haar niet gemakkelijk den onderzoekenden blik, dien Tante, bij het zien van haar verhit gezichtje en gezwollen oogen, met groote bezorgdheid op haar gevestigd hield, zoo lang te weerstaan. En toen ze eindelijk ook nog Tante's hand op haar hoofdje voelde, kon ze zich, overspannen als ze was, niet langer goedhouden, en barstte ze opnieuw in tranen uit.

„Wat is er, poesje?” vroeg mevrouw Berghout verschrikt. „Wat scheelt er toch aan? Je bent zoo vreemd de laatste dagen. Heb je pijn, m'n Nanneke? Ben je ziek?”

„Tante, is het heusch waar? Hindert het niet of ik bruin ben? En hoef ik me heusch niet met Paaschwater te wasschen? En als ik goed word, zullen de menschen dan tóch van me houden, ja? En zal Otto me dan niet meer plagen?”

Nu begreep mevrouw Berghout er niets meer van. „Maar lieve kind,” zei ze, zacht het haar van het klamme voorhoofdje wegstrijkend, „hoe kòm je aan die gedachten?”

„De dominee zegt het.” En heelemaal vergetend dat ze alles stil had willen houden, kwam ze, steeds

schreiend, met de heele geschiedenis voor den dag.

Mevrouw Berghout was diep getroffen. Het verdriet van het kind, dat, ondanks haar stugheid en schijnbare onverschilligheid, toch zulk een gevoelig hartje, zulk een innige behoefte aan liefde toonde te hebben,

bracht haar de tranen in de oogen. Ze kuste Nanny en zeide: „Ja, kindje, zeker; de dominee heeft gelijk. Het doet er niets toe, hoe je er uitziet. Als je maar een goed meisje bent. — Tante heeft *altijd* veel van je gehouden. Dat weet je toch wel? Aan Ot moet je je maar niet storen. Het is niet lief van hem, dat hij

je plaagt; en je weet, hij heeft er al heel wat straf voor gehad. Hij is een wilde, onnadenkende jongen; maar heusch, hij meent het zoo kwaad niet. Hij plaagt Clara ook, maar *zij* geeft er niet om."

Nanny was intusschen weer tot bedaren gekomen. „Tante,” zei ze, „Dominee zegt: de Heere Jezus heeft me lief; Hij zal mijn hart blank maken, als ik Hem vraag. En Dominee heeft me een gebed geleerd: Heere, geef mij een rein hart. Wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw. En ik heb beloofd, ik zal het iederen dag bidden. Dat is goed, ja?”

„Zeker is dat goed, kindlief.”

„En, Tante, Dominee heeft ook gezegd, ik moet een nieuw leven beginnen. — Wat is dat ook weer, een nieuw leven, Tante?”

„Een nieuw leven? Wel, dat wil zeggen: een ander, een beter leven. De dominee zal bedoelen, dat je een goed, gehoorzaam kind worden moet.”

„O ja! Ik moet altijd doen wat de lieve Heer wil, ja?”

„Ja, m'n kind. En dan zul je eens zien, hoe lief iedereen je krijgt. — Maar nu moet je nog wat gaan slapen, vrouwtje. Je hebt je, vrees ik, veel te moe gemaakt. Je bent niet gewoon aan zulke vroege tochten. Je moet maar nooit meer zulke dingen doen. Beloof je me dat? Niets doen buiten Tante's weten. Dat is altijd 't beste. Geef me nog maar een stijven zoen. Zoo. En nu gauw je oogjes dicht; anders zou je misschien nog ziek worden; en daar moeten we op zien te passen, ja?”

Nanny's verdriet was geheel voorbij. Dat Tante er nu alles van wist, gaf haar een gevoel van rust. En de gedachte aan het nieuwe leven, dat ze in ernst beginnen wilde, maakte haar, onbewust, reeds gelukkig

en vroolijk. Tevreden legde ze haar kopje neer en begroef ze haar neusje in het kussen. „Heere,” bad ze in stilte, „geef mij een rein hart. Wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.” Toen sloten zich de zware oogleden.

Toen mevrouw Berghout een kwartiertje later nog eens kwam kijken, vond ze haar pleegkind, tot haar blijdschap, in een diepen, rustigen slaap.

IV.

GOEDE VRUCHTEN.

„Wil ik jullie 's wat vertellen?” kwam Stijntje den volgenden morgen, toen de drie kinderen vóór het ontbijt nog even in den tuin waren. „Er is een uitnoodiging voor jullie, van mevrouw Velthof.”

„O, zeker weer om eieren te komen zoeken!” riep Clara blij. „Dat was verleden jaar ook op Paaschmaandag! — Voor alle drie?”

„Ja, voor alle drie.”

„Nan kan wel thuisblijven,” zei Otto, met een gezicht alsof hij het meende. „Die vindt toch niets. Ze zoekt altijd met haar neus.”

Nanny werd boos, en was op het punt iets hatelijks terug te zeggen. Maar daar dacht ze ineens weer aan het nieuwe leven. Dat was immers: te doen wat de Heer wilde. En ze wist zeker, dat de Heer wilde, dat ze *niet* boos op Otto zou zijn. Ze bedwong zich dus, en zei niets.

Toen Nanny echter, tot groote verwondering van

Clara, zich zelf niet verdedigde, nam deze het voor haar op. „Als er iemand thuis moet blijven, dan mocht jij het wel zijn voor je plagen, flauwerd,” snibde ze. „Denk ten minste maar niet dat je aardig ben, hoor!” Toen, op heel anderen toon: „Zeg, Nan, weet je wat dat is, eieren zoeken? Kom mee, dan zal ik het je vertellen. — Nee, Ot, blijf jij nu asjeblijft maar bij je bal.” — En vertrouwelijk haar arm om Nanny's hals slaande, trok ze haar mee, een anderen kant op. Nanny legde den hare om Clara's middel; en terwijl ze zóó langzaam den tuin op en neer wandelden, gaf Clara een uitvoerige beschrijving van de pret, die hun te wachten stond.

„O, Nan,” begon ze, „het is zoo leuk! Ik denk dat jij het ook wel prettig zal vinden. Verleden jaar hebben wij het met ons tien gedaan. De vier Velthofjes, twee kleintjes van den meester, Wim en Truus van hiernaast, en Ot en ik. Overal in den tuin worden dan eieren neergelegd, met allerlei gekleurde figuren er op, twee of drie bij elkaar; dat heet dan een nestje. Ze worden natuurlijk goed verstopt, tusschen het gras of onder de struiken, zóó, dat je er niets van ziet. En dan moeten *wij* ze zoeken. Sommige nestjes zijn heel moeilijk te vinden. Er zijn ook wel fopnesten bij, met een koolstronk, of een paar aardappelen of zoo. Maar dat telt natuurlijk niet mee. Verleden jaar had ik vijf echte eieren, en Ot zeven. Ieder brengt een mandje mee, om ze in te doen. En die je vindt, mag je houden.”

„En opeten, ja?”

„Natuurlijk. Je mag ze mee naar huis nemen, en er mee doen wat je wil. De Velthofjes hadden er twintig met hun vieren. Ze hebben er ieder twee gehouden, en de rest hebben ze aan zieke menschen op het dorp

gebracht. Ot en ik hebben ze ook bij elkaar gelegd, en toen hebben we de helft er van aan Jaantje gegeven, voor haar kleine meisje; dat is zoo'n zwak kind. — Dominee en Mevrouw zijn er altijd zelf bij. Ik geloof dat die precies de plaatsjes weten, waar ze liggen. Maar ze zeggen niets, dat begrijp je. Die *niets* vindt moet trakteren. Maar zoo ongelukkig is niemand geweest. Verleden jaar zijn we om halftwee gegaan, en tót vier uur gebleven."

„En al dien tijd gezocht?"

„Welnee! Kan je denken! We hebben nog een heeleboel meer gedaan. Toen het zoeken afgelopen was, is Dominee gaan vertellen. En later hebben we spelletjes gedaan. En zingen, dat doen we ook. En dan speelt Mevrouw op het orgel. Echt hè?"

„En nu vergeet je nog dat we limonade en gebakjes gehad hebben," viel Otto, die zich toch weer bij de wandelaarsters gevoegd had, en nu kalmpjes meeliiep, er tusschen in.

„Och, jongen, dat moet nog komen," zei Clara. „Jij denkt altijd het eerst aan eten en drinken."

„Ha!" riep Otto, „net of jij ook niet graag wat lekkers krijgt!"

„Natuurlijk," zei Clara, „wie zou dat niet."

„Nanny, denk ik. Die is van haar eigen al zoet genoeg, ja?"

„Weg, plaag!" riep Clara, terwijl zij Nanny losliet en op haar broer toeschoot. Deze ging aan den haal, maar werd toch eindelijk gepakt. En nu ontstond er tusschen die twee een wilde, maar nogal niet bijster vijandelijke vechtpartij, die, op Moeders roepstem om te komen ontbijten, met een vroolijk gelach eindigde.

Toen het ontbijt afgelopen was, ging mevrouw

Berghout naar de kerk. De kinderen, die op dezen tweeden feestdag geen Zondagsschool hadden, mochten mee. De twee oudste Velthofjes waren er ook; en de herhaalde groetjes, over en weer gewisseld vóór de dienst begon, moesten alle beduiden: „Tót vanmiddag!”

Klokke halftwee vereenigde hetzelfde kindergroepje van het vorige jaar zich weer in de gastvrije pastorie; nu met Nanny er bij. De eieren lagen al op hen te wachten in hun schuilhoekjes. De gastheer had ze eigenhandig verstopt, op plaatsjes, waar ze weer niet al te makkelijk te vinden waren.

„Zullen we nu eerst maar 's op de jacht gaan?” stelde Dominee al spoedig voor.

Geen der bezoekertjes had daar natuurlijk iets tegen. En zoo trokken ze allen, ieder met een mandje en een blij gezicht, den tuin in, gevolgd door de oudere pastorie-bewoners.

Daar gingen de oogen al dadelijk speurende rond. Maar het terrein, voor den wedstrijd afgebakend, lag verder. Dominee wees hun een heel andere plek dan het vorige jaar. Dat was eerlijk; dan kon niemand de oude plaatsjes meer weten. Nog enkele wenken en waarschuwingen werden gegeven, en toen, onder uitbundig gejuich, stoven de deelnemers in alle richtingen uiteen, op elk verdacht plekje neerstrijkend, als een zwerm gonzende bijtjes.

Clara was de eerste die wat vond. „Ik heb wat! Een groot nest met drie mooie eieren!” jubelde haar helder stemmetje.

„Ik heb twee!” riep Nanny, kort daarop.

Maar niet aldoor ging het zoo voorspoedig, en om iets te bemachtigen moest er heel wat gebukt en met de handen in het gras of tusschen struiken en dorre

bladeren gewoeld worden. Soms schoten er twee, drie tegelijk op een in 't oog vallend plekje af, waarbij dan de vlugste het natuurlijk won, en — als buit, onder luid gelach, een leegen dop te voorschijn haalde, of een prop papier met „Mis, poes!” of „Gefopt!” er op.

Maar des te grooter was dan ook de voldoening, als het werkelijk raak was. En zoo weerklonken er gedurig van alle kanten juichtonen en jammerklachten, naarmate zij, die ze deden hooren, al of niet gelukkig waren op hun onderzoekingsstocht.

Eindelijk meende de gastheer, die aldoor een oog in 't zeil had gehouden, dat nu al de nestjes wel gevonden waren, en werden de kinderen bijeengeroepen om hun vondst te laten zien.

Bij die oproeping verscheen er één teleurgesteld gezicht van achter een rij heesters, en pruilde een klaagstem: „Hè, nou al? En *ik* heb nog niets.”

Het was Otto, met zijn leege mandje. Hij was de eenige, die niets gevonden had dan een paar leege schalen en een stuk of wat aardappelen, en had vreeselijk 't land.

„O, Ot! Nu heb *jij* met je neus gezocht,” plaagde Clara met een ondeugend lachje.

„Bravo, Ot! Jij kan het!” riep Willem, hun buurjongen. Hij had er zelf maar twee, en was blij dat hij nu toch de minste niet was.

„Sliep uit! Sliep uit! Ot heeft niets! Ot moet trakteeren!” riepen de anderen om het hardst, terwijl ze, ongevoelig voor zijn leed, lustig om hem heen dansten.

Otto wilde zich groot houden, en lachte en sprong mee. Hij vond dit de beste manier om zijn teleurstelling te verbergen. Maar het ging niet van harte, dat kon je wel merken. En terwijl de anderen elkaars

eieren aan het tellen en bekijken gingen, snapte hij weg, het afgezochte terrein op, om nog eens even zijn geluk te beproeven. Je kon niet weten, dacht hij; 't was toch best mogelijk, dat er hier of daar nog wat lag. Hè, als dat 's waar was! Als hij nu tòch nog 's wat vond!

Nanny zag hem gaan, raadde zijn bedoeling. Nog pas had ze meegelachen, blij dat hij nu zelf ook eens geplaagd werd. Maar nu, opeens, kwam er een groot medelijden in haar op. Ze wist immers bij ervaring, hoe akelig het was om voor den gek te worden gehouden. En te gelijk kreeg ze een prachtigen inval.

Ze keek eens in haar mandje, waarin vijf eieren lagen, aarzelde een oogenblik, en nam toen een loopje, dwars door de struiken, naar het pad, dat Ot een eind verder opgegaan was, en waar hij dus straks langs moest komen. Daar, aan den kant, legde ze, naar ze meende onopgemerkt, drie van haar eieren neer, onder het groen, zóó, dat er van één een klein stipje te zien kwam. Toen haastte ze zich terug, naar haar druk babbelende speelgenootjes, terwijl Otto al verder liep te zoeken in de nu eenzame laan.

Nanny volgde hem met de oogen, in gespannen verwachting. Achter de nog doorzichtige heesters kon ze hem telkens weer zien. Even bekreop haar de vrees, dat hij een zijpad zou inslaan en uit den koers raken. Nee, gelukkig, hij volgde de laan. Kijk, daar had je hem weer. Hij naderde de plek al, waar haar eieren lagen. Zou hij ze vinden? O, hoe hoopte ze 't! — O, o hij was er háást bij. — Hè, wat jammer! Nu keek hij net den verkeerden kant uit. Nu zou hij ze wel voorbij loopen. — Als nu een ander ze straks maar niet vond. Dan had zij ze liever zelf gehouden.

— Stil, hij steekt over! — Ja! nu kijkt hij in de goede richting! Nu is hij er vlak bij! . . .

Nanny houdt haar adem in. — Zou hij . . . ? Nee . . . Ja, ja! Hij bukt weer! . . . Hij hééft ze! . . .

Gauw kijkt ze vóór zich. En een volgend oogenblik hoort ze zijn juichstem: „Hoera! Hoera! Kijk 's, menschen! Ik hèb wat! Ik hèb wat! Zeg Wim! Kijk 's! Nog één meer dan jij!”

Nanny's hartje juichte mee, maar ze zorgde wel, dat niemand het merkte.

„Waar haal je *die* ineens vandaan, zeg?” kwam Willem aangelopen, met verbaasde oogen.

„Hier!” wees Otto opgetogen. „Hier lagen ze, bij *dit* boompje! Niet eens zoo heel goed weggestopt.”

De anderen kwamen nu ook op hem af, allen even verwonderd, dat dit nest niet eerder ontdekt was; Otto zelf niet het minst. Hij was wel tweemaal in deze laan geweest. Hadden zijn oogen dan in zijn zak gezeten?

„Ik ga ook nog eens zoeken,” zei Wim.

„Ik ook!” riepen de anderen.

Maar dominee, die precies wist, hoeveel er zijn moesten, stelde voor om ze nu maar eerst eens te tellen; dan wisten ze zeker, of er nog wat te vinden was.

Ja, dit vonden ze allemaal goed. Anders zouden ze misschien maar voor niets loopen zoeken. Ieder had nu toch wát. Niemand hoefde te trakteren. En met vroolijke gezichten kwamen zij zich rond mevrouw Velthof scharen, om den inhoud van hun mandje te toonen. Nanny alleen bleef achter.

„Kom, Nan,” wilde Otto haar meetrekken. Maar haar tegenspartelen maakte hem boos. „Och, flauw kind, jij wil altijd anders als een ander,” verweet hij, luid genoeg om door de anderen gehoord te worden.

Toen, in haar mandje glurend: „O, ik snap het al! Ze wil er zeker niet mee voor den dag komen! Ze heeft er maar twee!’

„Twee?” vroeg Mevrouw Velthof verwonderd. „Welneen, jongen, dat kan niet. Jij kijkt zeker weer niet goed. Een poos geleden had ze er al vijf. Nietwaar, Nanneke?”

Nanny kreeg een kleur en keek erg verlegen. Ze had gehoopt dat het niet uit zou komen, en nu wist ze niet, wat ze zeggen moest.

Maar de dominee, die alles gezien had, kwam haar te hulp. „Ik geloof,” zei hij, „dat Nanny’s eieren naar het nest van een ander zijn verhuisd, en dat daardoor die ander nu niet met leeg handen staat. — Raad ik het niet, kleintje?”

Nanny gaf geen antwoord, en Otto stond verbluft; want nu begreep hij ineens hoe het kwam, dat niemand die eieren daar eerder gezien had. Nanny had ze er uit haar eigen mandje neergelegd, en dat nog wel voor hem, die haar zoo dikwijls plaagde! Neen, dat had hij niet aan haar verdiend. Hoe kwam ze toch opeens zoo lief voor hem? Het speet hem vreeselijk, dat hij nog pas weer zoo onaardig tegen haar geweest was. Hij schaamde zich er over. Maar hij schaamde zich gelukkig niet, haar dit in aller tegenwoordigheid te zeggen.

„Ik vind jou erg lief, hoor Nan, en mezelf een groote aap,” beleed hij ruitelijk. „Ik zal je nooit meer plagen, hoor; dat beloof ik je!” En met een ruwen, echt jongensachtigen greep pakte hij zijn nichtje om den hals, en kuste haar, dat het klapte; zóó hartelijk, vond Nanny, als zij het hem zijn mooi, blank zusje nog nooit had zien doen.

„Braaf zoo, jongen!” riep de dominee, hem op den

schouder kloppend. „Braaf zoo! Vergeet je belofte maar niet!”

De anderen kwamen intusschen op Nanny af, en zongen, door Willem voorgegaan, te harer eer een: „Lang zal ze leven!” Maar het kleine meisje, op openlijke eerbewijzen al even weinig gesteld als op plagerijen, wendde verlegen het donkere kopje af, en verborg het achter den breeden rug van den dominee, haar bijzonderen vriend sedert den vorigen morgen.

„En nu eerst 's allemaal naar binnen,” klonk de hooge stem van mevrouw Velthof boven allen uit, toen de telling afgeloopen was en al de eieren gevonden bleken. „Jullie zult wel dorst hebben na al dat zoeken.”

De kinderen begrepen dien wenk, en lieten zich niet tweemaal nooden. En Nanny, blij dat de aandacht van haar afgeleid was, huppelde vroolijk mee, tusschen Ot en Clara.

De dominee, die langzaam achter hen aankwam, zag zijn vriendinnetje met welgevallen na. Hij had alle hoop dat het zaad, den vorigen morgen in haar kinderhart gestrooid, in „goede aarde” was gevallen. Had ze hem daar straks bij haar komst niet heel vertrouwelijk in het oor gefluisterd, dat zij het gebed nog kende, en het al dikwijls gebeden had? Zijn hart zond op dit oogenblik een danktoon en een bede voor haar ten Hemel. En tot zijn vrouw, die naast hem liep, en wie hij den vorigen dag zijn ontmoeting verteld had, zeide hij: „Ik geloof dat ik gister ochtend aan de beek een vruchtbare Paaschpreek heb mogen houden, al bestond mijn gehoor maar uit één klein meisje.”

ALLE DINGEN NIEUW.

Tegen etenstijd werd het weer rustig in de pastorie. De gasten gingen naar huis. Ze hadden er een paar prettige uurtjes doorgebracht, die veel te spoedig naar hun zin om waren.

Voorals Nanny had schik gehad. 't Was alles gegaan zooals Clara het haar verteld had; alleen nog veel plezieriger dan ze 't zich had voorgesteld. Het spelen, vond ze, was veel prettiger gegaan, en de meisjes waren veel liever geweest dan anders. Maar Clara verzekerde haar, dat het niet zoo was, en het bepaald aan haarzelf had gelegen.

En Clara had gelijk. Niet Nanny's omgeving, maar Nanny zelf was veranderd. Er was nieuw leven in haar kleine hart gekomen. Van donker was het licht geworden daarbinnen. En waar de opgestane Heiland, de ware Paaschzon, het hart verlicht, daar komt liefde, en vrede, en blijdschap; daar is, zooals de Bijbel zegt, het oude voorbij gegaan, en alles nieuw geworden. En al had ons kleine meisje nog te weinig verstand om zich van die innerlijke verandering met bewustheid rekenschap te geven, de verandering *was* er toch; en Nanny ondervond en toonde het.

Het eerste wat mevrouw Berghout hoorde, toen ze haar volkje thuiskreeg, was: „O, Moe, als u nú toch eens wist hoe lief Nan geweest is!” En toen kwam er een heel verhaal, eerst van Otto's tegenspoed, en toen van Nanny's edelmoedigheid, besloten met de openhartige bekentenis: „Ik had heusch niet gedacht dat ze zóó lief kon wezen!”

En mevrouw Berghout zou het een paar dagen vroeger zelf ook niet gedacht hebben; maar na het gebeurde van den vorigen morgen kwam het haar zoo vreemd niet meer voor.

Nanny was intusschen naar de keuken gegaan, om

aan Stijntje te vertellen van al den schik, dien ze gehad had. En toen werd er besproken wat ze met de eieren zouden doen. Ze hadden er met hun drieën juist een dozijn, en met algemeene stemmen werd besloten, dat het kind van Jaantje, evenals het vorige jaar, er de

helft van zou krijgen. Na den eten mochten de beide meisjes ze zelf gaan brengen. Ot ging liever nog een poosje naar Wim.

Zooals te begrijpen is dacht Nanny, bij het zien van Jaantje, opeens weer aan het dwaze gepraat, dat zij den vorigen Woensdag van haar afgeluisterd had, en dat haar zooveel moeite en verdriet had bezorgd. Het was geen aangename herinnering, en ze vond het heel flauw van Jaan om zulke leugens te vertellen. Maar aan den anderen kant was ze toch blij, dat het gebeurd was, anders zou ze misschien nooit geweten hebben van dat blanke hart, en zou ze nooit dat gebed geleerd hebben. Misschien wist Jaan zelf niet, dat het maar een sprookje was, en zou het wel goed zijn, het haar eens te vertellen. „Jaantje,” zei ze dus, nadat Clara de eieren gegeven en een praatje met haar gemaakt had, „wat jij van dat Paaschwater verteld hebt, daar is niets van aan. Jij moet dat niet gelooven, zegt Dominee.”

„O, lieve tijd, jongejuffrouw! Hebt *u* dat gehoord?” riep Jaan, half verschrikt, half lachend. „Dat was de bedoeling niet. Ik zei het alleen maar tegen Stijntje.”

„Maar Stijntje moet ook niet gelooven,” zei Nanny met een heel ernstig gezichtje. „Het is niet waar dat je er blank van wordt. Maar de Heere Jezus kan je *hart* blank maken. Dat is veel beter, zegt Dominee. Jij moet maar vragen. Of *is* jouw hart blank?”

„Ach, kind, ik wou dat het waar was,” zuchtte de vrouw.

„Dan moet jij ook aan den lieven Heer vragen, ja? De Heer wil het heel graag doen, als jij vraagt. De Heer heeft ons allemaal lief, heeft Dominee gezegd. Je moet zeggen: Heere, geef mij een rein hart. Wasch

mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw. Dat is een gebed. Koning David heeft dat gebeden, toen hij kwaad had gedaan. En Dominee heeft het *mij* geleerd."

Jaantje was nu ook ernstig geworden. „Je bent een lief meisje,” zei ze. „Ik zal nooit meer zulke dwaze dingen vertellen, hoor.”

„Wat hééft Jaan verteld?” vroeg Clara nieuwsgierig, zoodra ze weer buiten waren. Ze wist van het heele geval nog niets af. Mevrouw Berghout had er niet over gesproken, en Nanny zelf, bang dat ze er om uitgelachen zou worden, had het ook verder aan niemand verteld. Maar nu Clara er naar vroeg, wilde zij er geen geheim van maken, en kwam ze onverholen met de heele geschiedenis voor den dag.

Clara moest lachen, dat Nanny dien flauwen onzin van Jaan geloofd had. *Zij* zou het niet gedaan hebben. Maar *zij* was ook zooveel ouder. Vroeger had ze zich ook wel eens wat laten wijsmaken. Ze begreep niet, dat ze Nan niet had hooren opstaan en thuiskomen. Ze moest het al heel stil aangelegd hebben. Arme, kleine Nan! Dacht ze dan heusch, dat de menschen niet van haar hielden omdat ze bruin zag? En dat ze er voor dag en dauw zoo heel alleen op uit was gegaan! Ze had zich bij het vallen best kunnen bezeeren aan de scherven van die kruik. Gelukkig dat de dominee daar juist was om haar te troosten. En zou ze dáárdor nu de beide laatste dagen zooveel liever zijn? Ja, dat moest wel. Ze had den Heer immers om een rein hart gebeden. En zulk een gebed, dat wist Clara wel, wordt altijd verhoord. Zou *zij*, Clara, een rein hart hebben? Het was nog nooit in haar opgekomen, zich dit eens af te vragen; maar nu ze er eens goed over nadacht, vreesde ze van niet, want ze had er nog nooit bepaald

om gebeden. De menschen vonden haar wel aardig en vriendelijk; maar dit lag in haar aard. Het was voor haar even gemakkelijk om vriendelijk te zijn, als voor Nanny om onvriendelijk te wezen. En immers *alle* menschen, ook de liefste en beste, hadden een zondig hart, zoolang de Heer het niet rein had gemaakt.

Lang bleven deze gedachten haar echter niet bij; maar toen ze dien avond zoo stil in haar bed lag, kwam diezelfde vraag haar opnieuw verontrusten. Ze wilde toch ook wel graag dat haar hart rein-gewasschen werd. Hoe kwam het toch dat ze er den Heer niet vroeger om gebeden had, en ze over 't geheel zoo weinig aan den Heer dacht? Ze verzuimde wel nooit haar morgen- en avondgebed op te zeggen, maar ze moest bekennen, dat ze er gewoonlijk weinig bij dacht, en begon te twijfelen, of zulk bidden wel *echt* bidden was. Zou ze dan eigenlijk nog nooit echt gebeden hebben? Ze schrikte van de ontdekking. Zou de Heer het haar willen vergeven? En zou Hij haar verhooren, als ze er nu mee begon? Was de dominee maar hier, dan kon hij *haar* ook eens zeggen, wat ze doen moest. Wacht, ze zou Nanny nog eens vragen, wat hij ook weer tegen *haar* gezegd had.

„Zeg, Nan, slaap je al?” begon ze.

„Ja,” antwoordde een droomerig stemmetje.

„Hè, 't is niet waar; dan zou je geen antwoord geven.”

„O, nee; toch niet.”

„Waarom zeg je 't dan?”

„Ik weet niet. Ik dacht maar.”

„Toe, Nan, word 's even goed wakker. Ik moet je 's wat vragen.”

„Ja,” zei Nanny, zich omkeerende, en moeite doende haar oogen te openen.

„Luister je dan?”

„Ja.”

„Zeg, Nan,” vroeg Clara nu, „denk je dat de Heer *mijn* hart ook nog rein zou willen maken?”

Nanny was nu weer heelemaal wakker. „Welja,” zei ze. „Maar *is* jouw hart dan al niet rein?”

„Ik geloof het niet,” zei Clara.

„En jij bent altijd zoo lief.”

„O, nee, dat moet je niet zeggen! Ik ben volstrekt niet altijd lief. Wat was ik laatst niet boos op je, toen je die inktvlek op mijn naaiwerk maakte. Weet je nog wel? Dat was toch alles behalve lief van me; want je kon het toch eigenlijk niet helpen.”

„O, ik heb heelemaal niet meer aan gedacht.”

„Zeg, Nan, ik zal het jurkje netjes voor je afmaken, hoor. Ik zal op die vlekken wel een lapje van hetzelfde goed naaien; dan zie je ze niet. Dat kan best. — Vertel nog 's wat dominee Velthof gisterochtend tegen je gezegd heeft.”

Nanny bedacht zich. Toen kwam er: „Dominee zegt, de Heer heeft alle menschen heel lief. Hij zegt, de Heer is voor ons gestorven. En Hij is weer levend geworden. En Hij heeft mij ook lief. En Hij wil mij goed maken. En Dominee zegt, ik moet een nieuw leven beginnen, en ik moet altijd doen wat de Heer wil. En ik word dan vroolijk en gelukkig; en de menschen houden van mij.

„Ik houd al erg v^eel van je, Nan,” zei Clara met nadruk. „Je bent nu veel liever dan vroeger. Ik vind je vandaag een schat.”

„Ja?!” riep Nanny blij. „Ik weet al! Dat komt omdat de Heere Jezus mijn hart blank maakt. Jij moet ook dat gebed van koning David bidden, ja? — Dominee

heeft nog een heeleboel meer gezegd; maar ik weet niet goed meer. Misschien weet ik morgen wel. — Willen we nu maar weer gaan slapen, ja?"

Clara vond dit goed, en het duurde geen vijf minuten of Nanny was onder zeil. Maar Clara vouwde eerst haar handen, en bad, uit den grond van haar hart: „Lieve Heer, ik wou ook zoo graag een nieuw leven beginnen, net als Nanny. Wil U mij ook helpen, om te doen wat U wilt? Geef U mij ook een rein hart, lieve Heer, en wasch mij, dan zal ik ook witter zijn dan de sneeuw. Amen.”

Den volgenden morgen zag mevrouw Berghout aan het ontbijt drie vroolijke gezichten. Daarbuiten zette de dag zich somber in. Geen zonnestraaltje drong er door het dikke wolkengordijn. De regen kletterde tegen de ruiten en de boomen in den tuin dropen. Maar daarbinnen in de harten was nog de Paaschblijdschap, en die maakte er alles vriendelijk en licht.

't Was Clara, die 's morgens altijd het blaadje van den scheurkalender mocht voorlezen. Ps. 51 vs. 12 was voor heden de dagtekst: *Schep mij een rein hart, o God.*

„*Mijn* gebed!” riep Nanny, met stralende oogjes. Ja, dat was zoo. Het gebed van *koning David* zooals zij het eerst noemde, was nu in waarheid geworden *haar* gebed, haar *eigen* gebed. En het blééf *haar* gebed, dat was telkens aan haar te merken.

Of ze dan nu verder altijd zoo lief en aardig was als op die Paaschdagen? Wel, ze was niet opeens volmaakt. Haar oude natuur kwam nog maar al te dikwijls boven. Maar dan deed ze wat Dominee haar geraden had. Als ze iets wilde zeggen of doen wat

niet goed was, dan dacht ze aan het nieuwe leven, waarin ze doen moest, niet wat zijzelf, maar wat de Heer wilde. En den wil des Heeren te doen was en bleef, sedert dien gezegenden Paaschmorgen, Nanny's oprechte wensch.

Mevrouw Berghout gevoelde zich recht gelukkig en dankbaar, dat de vrede teruggekeerd was in haar kringetje en ze niet telkens meer behoefde te grommen. En ook Clara zag haar wensch vervuld. Ze had in Nanny nu echt een zusje. En hoe ouder ze werd, hoe meer aanspraak ze aan haar kreeg.

En Otto? Ja, die was en bleef een plaag; maar nu ook voor Nanny een goedge, guitige plaag, zooals hij altijd voor Clara geweest was. Nu Nanny niet meer zoo opstoot en zoo'n boos gezicht tegen hem zette, was de zoogenaamde aardigheid er voor hem af; en eigenlijk hield hij nu ook te veel van haar, om het haar onaangenaam te maken. Dat ze bruin was, kreeg ze nooit meer van hem te hooren.

Zoo gingen de jaren voorbij. Nanny schreef menigen brief aan haar vader; maar nooit met verzoek haar zoo gauw mogelijk terug te komen halen, zooals eens haar plan was geweest. Ze gevoelde zich o zoo gelukkig bij haar tegenwoordige huisgenooten. En dezen verheugden zich dagelijks meer in het bezit van het Oostersche nichtje.

